

Animacja jest kobietą. Strajk Kobiet i anoreksja

Animacja "#sprzeciwpolek // #polish_women_resistance" ma nieco ponad osiem minut i złożona jest z kilkudziesięciu kilkusekundowych minietud, ruchomych sekwencji, którym towarzyszą hasła odnoszące się do społecznych ról kobiet, tego jak one są postrzegane i jak widzą siebie, jak odbierają relację z własnym ciałem. Każda z etiud kończy się czerwoną błyskawicą, czyli symbolem Strajku Kobiet. Autorami filmu są studenci i studentki Katedry Animacji Szkoły Filmowej w Łodzi.

"To nie jest twoja ideologia. To jest moje życie" - mówi kobieta z wyraźną ciążą. "Boje się o moją dziewczynę" - towarzyszy chłopkowi, który czeka przed drzwiami na pustym korytarzu szpitalnym. W "Oto ciało" układają się z litery, które wydostają się z otwierającego się kobiecego brzucha. I dopisek: "Moje". "Jesteśmy silne. Ale nasze prawa kruche" - mówi kobieta z twarzą jakby zdeformowaną od zaciskającego się sznurka. "Chcę wybrać, kiedy się pożegnamy" - hasło towarzyszy kobiecie, która tuląc brzuch, kładzie się na podłodze. "Moje prawo. Moja trauma", "Krzywda kobiet. Krzywda dzieci" - czytamy w kolejnych animacjach. Są też kobiece smutne sylwetki, które na koniec obejmuje długimi rękami inna kobieta i hasło: "Przytulam was wszystkie". Jest symbol oka opatrności, w który wpisane jest kobiece łono, zmieniające się w kobiece oko i napis: "Moje ciało to świętość. Łapy precz". Widzimy kobietę, do której zbliża się ogromna dłoń i poszarpuje ją za sukienkę, jakby w oczekiwaniu na ciążę, której dotąd nie ma. I hasło "Nie jestem przedmiotem". Na czerwonym tle zmienia się zaś czarna sylwetkę kobiety tylko w bieliźnie - jej brzuch rośnie, wręcz pęcznieje, pod wpływem ciąży zmienia się kształt bioder i piersi. Hasło: "Za chwilę wybuchnę". Jest też postać tuląca do siebie dziecko, a sekwencję kończy napis: "Ich cierpienie nie ma sensu. I tak je będziecie osądzać". Jest kobieta, której kanciaste ciało i poruszający się w jej łonie zarodek zaczynają przypominać pralkę - oboje zostają zdehumanizowani, sprowadzeni do roli przedmiotu - maszyny.

Bo tematem większości scen-komunikatów jest właśnie kobieca cielesność, a rysowane, plastyczne techniki, w jakich film został wykonany, lapidarność komunikatów, czynią go przejmującym. Charakter podkreśla budującą napięcie muzykę Pimon Lekler. Na różne sposoby opowiada tu przede wszystkim o relacji kobiety (matki) z jej ciałem - tak różniące się od sposobu, w jaki swoje ciało odczuwa mężczyzna - i z dzieckiem. Pojawia się wątek osobistej więzi z dzieckiem / płodem, nawet jeśli został (lub zostanie) on poddany aborcji - i żałoby po nim.

Film można obejrzeć [TUTAJ](#). a towarzyszy mu komunikat, w którym studenci i studentki wyrażają poruszenie sytuacją w kraju i wyjaśniają, jakie powody stoją za ich działaniem.

Autorami i autorkami animacji są: Kasia Adamkiewicz, Weronika Althamer, Marcin Arcimowicz, Julia Benedyktowicz, Ala Błaszczńska, Klaudia Bochniak, Agnieszka Borowa, Magda Botor, Zofia Dąbrowska, Ula Domańska, Asia Dudek, Natalia Durszewicz, Mateusz Frank, Asia Jasińska, Bogna Kowalczyk, Natalia Krawczuk, Beata Krzempek, Anita Kwiatkowska-Naqvi, Marta Magnuska, Kasia Małyszko, Julia Marchowska, Marta Michalik, Weronika Michel, Piotr Milczarek, Maria Nitek, Karina Paciorkowska, Ala Palechowska, Nikodem Płaczek, Zuzia Puszkarcz, Yelisaveta Pysmak, Szymon Ruczyński, Marcin Senderowicz, Kuba Siedlecki, Karolina Specht, Zuzanna Stach, Ola Szmida, Zuzanna Szor, Weronika Szyma, Sara Szymańska, Asia Trejter, Marcjanna Urbańska, Pola Włodarczyk, Paulina Ziółkowska, Izumi Yoshida, Bogusz Żelech, Kacha Bińko, Joanna Szlembarska, Maja Minic

Wiadomością z ostatniej chwili jest natomiast informacja o przyznaniu II nagrody Cannes Cinéfondation 2020 etiudzie animowanej "Ja i moja gruba dupa" Yelyzavety Pysmak, również studentce łódzkiej Szkoły Filmowej. Cinéfondation to sekcja konkursowa festiwalu Cannes, w której prezentowane są filmy ze szkół filmowych z całego świata.

W opisie filmu czytamy: "Pewnego poranka Dziewczyna próbuje zapiąć spodnie. Okazuje się, że nie pasują, co więcej, w ogóle nie dają się zapiąć. Dziewczyna jest w szoku, a w lustrze widzi siebie jako ogromną, tłustą świnię. Decyduje się natychmiast na restrykcyjną dietę. Żadnych słodczy, żadnej coca-coli, tylko woda z odrobiną cytryny. Idzie jej dobrze, ale razem z tłuszczem uchodzi z niej cała radość życia. Nawet wtedy, kiedy jest już niesamowicie chuda, nie może powstrzymać się przed dietą. Teraz jest jak zombie, idzie ślepo do lodówki, która śni jej się w nocy. W czasie ostatniego lodówkowego uwiedzenia objawia się jej Anioł Królestwa Zachudodupia z królewskim zaproszeniem na ceremonię. Co to za ceremonia? Czy Chude Dupy są takimi niewinnymi słodkimi stworzeniami, jakimi się wydają? Jakiemu bóstwu się kłaniają? Czy da się wrócić z Królestwa Zachudodupia, jeśli coś pójdzie nie tak?".

W tym roku do selekcji Cinéfondation zgłoszono 1952 filmów, 444 szkół, z czego wybrano tylko 17 (13 fabularnych i tylko 4 animowane). Nagrodzone filmy zostaną pokazane w Paryżu w Cinéma du Panthéon w dniu 31 października o godz. 10.

red.